

LBRIS

We know
books

SHALINI BOLAND

*SURPRIZĂ
LA
ALTAR*

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

PROLOG

N-ar fi trebuit să vin aici astăzi.

Dacă n-aș fi venit, nu s-ar fi întâmplat. El nu mi-ar fi văzut expresia. Dar când s-a întors să se uite la mine, a încremenit o clipă. A făcut ochii mari și mi-am dat seama că știe. Cuțitul din mâna lui era dovada.

Am simțit în piept o apăsare foarte puternică, de parcă ar fi stat cineva pe el. Chiar și acum îmi masez punctul dintre coaste, încercând să-l destind. Să-mi controlez respirația, în loc de aceste gâfâieli care îmi ies căznit din plămâni. Un sunet pe care nu l-am mai auzit niciodată.

Nu era timp de gândire. Doar am înșfăcat lampa de alamă și am azvârlit-o cu toată puterea.

Ea a țipat, sigur că da. Acum însă păstrează o tăcere de mormânt.

Și eu?

Păi... în ciuda răsuflării întretăiate și a degetelor care îmi tremură, tot ce simt acum e o copleșitoare ușurare.

1

Acum, 10 iunie

Asta e. *Momentul*. După toți anii de visare cu ochii deschiși, de întâlniri ratate, relații dezamăgitoare și găsirea în cele din urmă a celei care trebuie, asta, chiar aici, chiar acum, este încununarea. Momentul în care eu, Alice Porter, înaintez spre altar ca să mă căsătoresc cu Seth Evans, bărbatul visurilor mele.

Tata mă prinde de braț. Arată fercheș într-un costum antracit cu cravată de mătase bordo, cu un trandafir alb la butonieră, la fel ca toți cavalerii de onoare și, desigur, mirele. Îmi dau seama după blândețea privirii sale că tata e fericit. Întotdeauna a avut ambiții pentru mine și sora mea, Elizabeth. Și-a dorit să avem cariere bune și soți buni. Tata este vicepreședintele unei mari firme de logistică. E aproape de vârsta pensionării și vâjâie cu avionul prin lume de parcă ar fi cu douăzeci de ani mai tânăr.

Seth, viitorul meu soț, este un medic prosper din Londra, endocrinolog, care se nimereste să fie unica odraslă a unor părinți bogați. Ne-am cunoscut într-o cafenea locală acum un pic mai mult de un an, când el stătea cu niște prieteni în casa de vacanță a părinților

din New Forest. În seara aceea trebuia să am o întâlnire cu un necunoscut, însă m-a lăsat cu ochii în soare. Părea că va fi o seară groaznică, până când Seth a venit la mine și m-a salvat de la jurământul că n-o să mai am de-a face cu bărbați cât voi trăi. A fost dragoste la prima vedere.

- Ești pregătită? întrebă tata.

Răsuflu adânc și cobor privirea spre buchetul meu simplu din ferigi și trandafiri, spre rochia mea de mireasă cu corsajul de dantelă cu mărgelile și fusta din organza. Spre vârfurile pantofilor de satin care se ivesc de sub straturile de tul. Sigur că sunt pregătită. Din vârful unghiilor cu manichiură franțuzească până la buclele negre strălucitoare, sunt mai mult decât pregătită. Înghit în sec, încercând să încropesc un răspuns pentru tata, dar emoția mi-a încleștat gâtul. În loc de asta, încuviințez din cap, clipesc și mă uit în față, unde domnișoarele de onoare se opresc grațios în capătul culoarului dintre strane.

Când începe să cânte *Marșul nupțial*, inima îmi saltă. Toate speranțele și ambițiile mi s-au împlinit, în sfârșit. Mă mărit cu chipeșul meu logodnic, ne mutăm într-o casă frumoasă, chiar și cariera mea merge în direcția cea bună. De ce mă gândesc la serviciu? E timp destul să mă concentrez pe asta când ne întoarcem din luna de miere. În momentul ăsta trebuie să sorb fiecare clipă din ziua nunții, pentru că n-am de gând s-o fac mai mult de o dată. Vreau să dureze la infinit. Ziua care face să demareze restul vieții mele.

Tata și cu mine pornim pe culoarul dintre strane, apropiindu-ne de chipuri cunoscute. Prieteni, colegi, mătuși, unchi, veri și verișoare. Toți sunt aici. Seth și cu mine avem un număr aproape egal de invitați, ceea ce e grozav, pentru că echilibrează prezența în biserică.

Stranele din ambele părți sunt pline. Toată lumea zâmbește, cu ochii plini de iubire, rostind doar cu buzele că arăt minunat.

O biserică ticsită înseamnă că aici e destul de cald. Deocamdată avem un iunie cu val de căldură și oaspeții își fac vânt cu programul ceremoniei. Dar mai bine să am căldură și soare decât ploaie rece. Vremea asta frumoasă e semn bun.

Clیșeele sunt adevărate - picioarele mele abia ating pământul. Am impresia că pășesc pe aer. Strălucesc, radioasă, cu ochii scânteietori. Pe când plutesc pe culoar, sunt amețită și simt furnicături în degetele de la mâini și picioare. Trag aer în piept, absorbind atmosfera veselă, simțind aroma de lemn lustruit și flori proaspete. Adieri de parfum și apă de colonie se amestecă în acel miros un pic prăfos, un pic umed, al frumoasei biserici din secolul al XIII-lea din Ellingham. Biserica în care s-au cununat părinții mei. În care am fost botezate eu și Elizabeth.

E ciudat, dar în clipa asta nici măcar nu mă simt eu însămi. Aproape că este o trăire extracorporală. Mă simt ca o vedetă de cinema pășind pe covorul roșu, sau un manechin pe podium. Cu toții sunt aici pentru mine și Seth, însă toți ochii se uită la mine. Numai la mine. De fapt, e un pic tulburător. Privesc înainte, spre altar și spre Seth, care se întoarce spre mine. Inima îmi saltă când mă pregătesc să-mi văd pentru prima dată mirele în ziua nunții noastre.

O!

Încremenesc.

Nu-i Seth.

Clipesc și mă uit la stânga și la dreapta bărbatului care stă acolo unde sunt sigură că ar trebui să fie mirele. Unde-i el? Unde-i logodnicul meu?

- Alice, îmi șuieră în ureche tata.

Ne-am oprit la o treime din culoar. Pulsul îmi galopează și transpirația începe să mă înțepe între sâni și la subsuori. Un miros puternic de vanilie mă izbește, mi se poticnește în gât, dulce și vâscos.

- Alice!

Tata mă trage de braț, însă eu sunt încă încrămențită, nu pot să mă mișc sau să vorbesc.

Arunc încă o privire panicată înainte, spre mire și spre cavalerii de onoare care stau lângă el. De ce nu spune nimeni nimic? Oare visez? E ăsta vreun coșmar cumplit de real? Sau m-am înșelat și Seth stă în alt loc? Mă uit în cealaltă parte a culoarului. Însă acolo sunt adunate domnișoarele de onoare. Îmi târăsc privirea înapoi spre partea dreaptă. Spre străinul care se uită la mine. Se încruntă. Poate că nici el nu mă recunoaște și asta nu-i decât o groaznică încurcătură a nunțiilor.

- Ești bine? rostește el doar cu buzele, cu ochii plini, brusc, de îngrijorare.

De *iubire*. Privirea lui e intimă, ca și cum m-ar cunoaște.

Inima îmi zăngăne în coaste și sângele îmi bubuie în urechi. De ce nu zice nimeni nimic? Unde-i Seth, și de ce în locul lui stă străinul ăsta?

Ce mama dracului se întâmplă?

2

Atunci

Mă trudesesc să deschid ușa. Sunt atât de nerăbdătoare să intru și să-i spun lui Daisy vestea! N-o să-i vină să creadă. Abia îmi vine mie.

În sfârșit, cheia intră în broască. O răsucesc și împing ușa apartamentului pe care îl împart de trei ani și jumătate cu cea mai bună prietenă.

- Bună! strig, săltându-mi valijoara peste prag, apoi o trag pe roțile prin hol și o lepăd în dormitorul meu.

Îmi frec mâinile ca să le încălzesc. Afară e întuneric și zloată. În cele mai multe seri de duminică ploioasă mă întorc de la Londra prostdispusă. Tristă la terminarea unui weekend petrecut cu chipeșul meu iubit. Dar nu și în seara asta.

- Daisy! Ești acasă?

- În living, strigă ea.

Merg pe hol neputând să-mi stăpânesc zâmbetul uriaș care deja îmi dă dureri în obraji.

- Hei, a fost un weekend plăcut? întrebă ea ridicând privirea de la telefon.

E tolănită pe canapea cu picioarele în sus, cu părul blond ridicat în creștet într-un coc dezordonat.

- Bem un ceai? Întrebă, înăbușindu-și un căscat.

- Nu, desfac o sticlă, răspund.

- Când avem școală mâine?

Se încruntă, apoi râde.

- Hai, dă-i drumul.

Rânjesc și dau fuga în bucătărie, unde iau o sticlă de vin alb pus în frigider de vineri. Înhaț din bufet două pahare și mă întorc în living.

- Sinceră să fiu, sunt surprinsă că încă nu e desfăcută, zic fluturând sticla de Sauvignon Blanc.

- În cea mai mare parte a weekendului am fost la Martin, l-am ajutat la cursuri.

Își dă ochii peste cap. Cu un an în urmă, iubitul ei cu care era de trei ani, consultant financiar, hotărâse să se reprofileze ca paramedic, iar lui Daisy noua lui situație de student i s-a părut cam greu de suportat. Întinde mâna după pahar, așa că îi tornă în tână ei.

- Nu-mi vine să cred că mai avem trei ani din asta, zice. Iar după ce se califică o să fie muncă în ture, așa că abia o să mai reușim să ne vedem.

- Și tu lucrezi în ture, răspund.

- Tocmai.

Ia o înghițitură de vin.

- O să fie o minune dacă ne întâlnim mai mult de două ori pe săptămână. Și n-o să vrea să cumpărăm împreună o locuință până ce nu termină pregătirea, așa că o să fim în aer. Între timp, prețurile caselor tot cresc...

Își azvârle brațele în aer, vârsând vin pe ea.

- Rahat, îmi pare rău. Nu voiam să mă miorlăi.

Își șterge inutil bluza de trening.

- Mă rog, vreau să mă miorlăi, dar, știi tu.

Cu Daisy în starea asta de spirit nu sunt sigură că mai vreau să-i dau vestea. Ar fi ca și cum aș pune sare pe rană. Mă întreb dacă o să se bucure pentru mine.

- O, Dumnezeule mare, ce-i aia pe degetul tău?

Daisy cascadează ochii în vreme ce arată spre inelul meu. Lasă din mână paharul cu vin, sare în picioare și îmi înșfacă mâna, holbându-se la frumosul diamant dreptunghiular pus pe veriga de platină.

- E ce cred eu că e?

Încuviințez din cap, nădăjduind că o să se bucure pentru mine și Seth.

- Te-a cerut de nevastă?

- Aseară, răspund și retrăiesc momentul, neputând să-mi împiedic zâmbetul să se întoarcă.

- Nu-mi vine să cred! strigă ea. Felicitări, Alice! Trebuie să-mi povestești tot!

Se așază la loc și mă las să cad lângă ea, ușurată că e entuziasmată pentru mine. Sorb din vinul rece, savurând gustul înțepător, fructat. Mă întreb dacă am mai fost vreodată atât de fericită.

- Deci? mă îmboldește Daisy.

Mă las pe spătarul canapelei.

- Bine, așadar, ieri Seth mi-a spus că a organizat o seară distractivă în oraș, ceea ce era grozav, pentru că aveam impresia că în ultima vreme devenise cam plictisitor - să stăm în casă și să ne uităm la televizor sau să ne ducem la o cârciumă din apropiere. Nu ca în primele două luni împreună, când ieșeam în oraș la cină și mergeam la teatru și în miniconcedii.

- Aș da orice pentru un miniconcediu, zice Daisy, umplându-și iar paharul cu vin.

- Oricum, spre sfârșitul după-amiezii vine să ne ia o mașină elegantă și ne duce la un hotel frumos de cinci stele. Intrăm în lift și ne ducem direct la ultimul etaj. Așa că îmi zic, mișto, o să avem parte de băutură și mâncare cu priveliște.

Daisy încuviințează din cap, cu ochii mari.

- Dar apoi...

- Stai! țipă Daisy. Trebuie să fie Loz aici pentru asta.

- Ah. Bine.

Sunt un pic dezamăgită că n-apuc să termin de povestit. Dar presupun că are dreptate că ar trebui să-i spun și lui Laurence. Noi trei suntem prieteni la cataramă din școală și întotdeauna am împărțit bu-
nele și relele. Apartamentul lui e în partea cealaltă a târgușorului nostru, așa că poate să ajungă aici în zece minute.

- Îi trimit mesaj să vină.

Daisy întinde mâna spre telefon.

- Bine, scrie-i, eu mă duc să fac iute un duș și să-mi pun pijama.

Dau pe gât vinul din pahar și o las să termine de scris lui Laurence.

Până să termin cu dușul și să-mi pun pijama în carouri gri cu roz, Laurence e deja cuibărit pe canapeaua din living. Când intru, ridică o sticlă de șampanie.

- Felicitări, Porter! Nu ți-ai pierdut vremea!

Mă uit la Daisy.

- I-ai spus?

Ea își trânteste palma peste gură.

- Of, da, scuze. Sper că e în ordine.

Cam târziu acum, îmi zic. Dar presupun că e doar entuziasmată pentru mine. Totuși, e păcat, pentru că voiam cu adevărat să fiu cea care dă vestea mea. Laurence vine să mă îmbrățișeze, cu părul blond, rebel, umezit de ploaie.

- Sunt atât de bucuros pentru voi doi! Dar aș fi și mai bucuros dacă l-am putea cunoaște în sfârșit pe tip.

- Știu, știu. Îmi pare rău. Seth e atât de ocupat la spital, că abia avem timp pentru noi doi, ce să mai vorbim de întâlnirea cu prietenii. Însă vestea bună este că

după nuntă se mută aici. A primit un post la Spitalul Southampton.

- Mă bucur să aud asta, zice Laurence. Nu-mi vine să cred că te măriți. Când am crescut atât de mult cu toții?

Laurence Kennedy este un consilier prosper, care are propriul cabinet. A studiat psihologia la universitatea în care și-a întâlnit iubita, Francesca. Deși ea a hotărât că acest domeniu nu i se potrivește - i se părea prea stresant - și acum lucrează la un adăpost pentru animale. Fran a ajuns foarte apropiată de mine și de Daisy, însă e o atmosferă diferită când suntem toți patru. Cu ea de față, eu și Daisy avem grijă să nu fim peste măsură de prietenoase cu Laurence sau să împărțim glume din timpul școlii, care ar putea s-o facă să se simtă exclusă.

- Așadar, zic, îmbrâncindu-l să se tragă deoparte pe canapea și luând din mâna lui un pahar cu șampanie. Tocmai îi spuneam lui Daisy cum m-a cerut Seth în căsătorie.

Laurence încuviințează din cap.

- Ea mi-a spus de liftul din hotelul de cinci stele, așa că poți continua de acolo. Pare că s-ar putea să fie prea rafinat pentru alde noi.

- A, cu siguranță, răspund rânjind.

- Deci, spune mai departe, zice el.

- Bine, în ordine. Așadar, ieșim din lift la ultimul etaj și dăm de un coridor oarecare lângă o ieșire de incendiu.

- A, știu! îmi taie vorba Daisy entuziasmată. Bag mâna-n foc că a fost una dintre acele cereri de mână făcute în elicopter, nu-i așa?

Simt o explozie irațională de iritare. Mai întâi mă oprește când îi povestesc de cererea în căsătorie, apoi îi dă lui Laurence vestea mea fără ca eu să fiu de față, iar acum mi-a stricat povestea ghicind ce s-a întâmplat.

Și, pe lângă toate astea, a făcut ca cererea lui să pară de duzină, când eu credeam că a fost zdrobitor de romantică și neobișnuită.

Daisy și cu mine avem o relație foarte competitivă după anii de școală. Nimic grav sau răutăcios, doar o rivalitate subtilă în privința popularității, carierei, iubiților etc. Până l-am cunoscut pe Seth, Daisy era învingătoare absolută în domeniul iubiților, dar acum, că am un logodnic care e și doctor, ei bine, asta, din nefericire, a ofuscat-o. Sună meschin și ridicol, dar cred că e o reminiscență copilărească din vremea școlii. Presupun că ar fi trebuit să depășim asta, însă o simt că încercă să-și înăbușe invidia. E un obicei de care mi-aș dori să ne dezbrăm.

Clipesc și încerc să nu las să mi se vadă dezamăgirea la încercarea ei de a-mi minimaliza vestea.

- A fost incredibil, răspund. Am decolat de pe un heliport, elicea zbârnâia... Mă simțeam ca într-un soi de film de aventuri. Apoi am zburat peste Londra chiar înainte de apus și am văzut toate luminile și obiectivele turistice. M-a cerut în căsătorie când eram deasupra Tamisei.

- Sună uluitor, zice Laurence. Hai să ciocnim.

Ridică paharul.

- Felicitări, Porter! Îți doresc toată fericirea din lume.

- Felicitări, Alice! adaugă Daisy.

Ciocnim paharele și sorbim.

Chestia e că, în ciuda entuziasmului meu față de cererea în căsătorie făcută de Seth, încă mai am în cap câteva griji de care trebuie să mă ocup. Că doar nimic nu-i vreodată perfect, nu? Relațiile, la fel ca toate celelalte, înseamnă compromisuri. Însă n-o să mă gândesc acum la asta. Nu. În seara asta e vorba doar de sărbătorire, și asta sunt hotărâtă să fac.

3

Acum

Nu mă pot mișca, literalmente. Nu îndrăznesc să prind privirea nimănui. Sunt pe culoarul dintre strane și simt cum tata se uită lung la mine, ținându-mă de braț prea strâns. Sigur e iritat că mă abat de la scenariu. Că fac o scenă. Cu toate că nu lasă să se vadă asta. Nu. Pentru toți cei de aici - în special colegii săi de serviciu - e un exemplu de grijă față de mine.

De ce-mi pasă măcar ce gândește tata? Ce contează, când tocmai în clipa asta mă uit la un străin care stă acolo unde ar trebui să fie mirele meu. Pur și simplu, nu-l recunosc. Bărbatul ăsta e înalt, brunet și arătos, la fel ca Seth. Însă nu-i el. Închid ochii strâns și îi deschid iar, brusc, nădăjduind în van că totul se va fi îndreptat de la sine. Însă mă pomenesc uitându-mă tot la un străin chipeș.

Mă întreb dacă om fi ajuns cumva la altă cununie. Nu, toți ceilalți sunt aici. Mama, sora mea, Elizabeth, care mi-e și principala domnișoară de onoare, cu soțul său, Graham. Prietenii și rudele. Îi văd pe toți. Se pornește șușoteala și invitații încep să se foiască, stingheriți de faptul că m-am oprit din mersul

tradițional spre altar. Nu vede nimeni dintre ei că acela nu-i Seth? Va trebui să spun eu ceva?

- Alice, zice tata încet. Te simți bine? S-a întâmplat ceva?

Deschid gura, dar nu-mi găsesc vocea.

- Nu te-ai răzgândit, nu-i așa? Îmi șuieră în ureche.

Clipesc. Chiar nu vede care-i problema? Înghit în gol și izbutesc să scot un cârâit.

- Unde-i Seth?

- Ce tot spui? E acolo.

Tata arată discret spre străinul care stă acolo unde ar trebui să fie godnicul meu.

Simt un gol în stomac. Așadar, tata crede că acel bărbat e Seth. Nu pricep. E un soi de farsă complicată? Dacă da, nu-i amuzantă. Nici un pic. Simt iritarea tatei. Emană din el în valuri.

- Haide, Alice, credeam că-l iubești. De ce te-ai răzgândit acum? Sunt nervii?

Tata își trece mâna prin părul cărunt ondulat, mai des și mai lucios decât al multor bărbați care au pe jumătate vârsta lui.

Inima îmi bubuie, iar mintea parcă refuză să-mi funcționeze. Mă întreb dacă nu cumva am un soi de cădere nervoasă. Poate că m-a ajuns stresul nunții, manifestându-se în felul ăsta ciudat. Acum toată lumea se holbează la mine. Zâmbetele au fost înlocuite de încrunțări nedumerite, șoapte, vreo două chicoteli înăbușite. Pe lângă nedumerire, îmi vine să intru în pământ de rușine. Ar trebui să continui ceremonia ca să salvăm aparențele? Ar trebui să le spun tuturor ce se petrece în realitate? Ce ar zice dacă le-aș spune că nu-l recunosc pe viitorul meu soț?

Deschid gura ca să încerc să explic, însă nu se aude nimic. Ce aș putea de fapt să spun? „Îl vedeți pe bărbatul acela despre credeți cu toții că este Seth? Ei bine,

nu-i. Nu l-am mai văzut în viața mea.“ Nu pot să spun asta. Nu pot să spun nimic.

Spre spaima mea și mai mare, lacrimile încep să-mi întepe pleoapele.

Observ vag că vine cineva pe culoar spre mine.

- Alice, ești bine?

E una dintre domnișoarele de onoare, Miriam. E o colegă de serviciu și prietenă bună. Părul ei negru, lucios îmi mângâie obrazul când mă cuprinde cu brațul. Mă agăț de ea așa cum o femeie pe cale să se înece prinde un colac de salvare.

Nu știu ce să spun, dar bunătatea ei a făcut să mă podidească lacrimile care amenințau să se reverse. Le simt alunecând pe obraji. Le simt gustul pe buze. Îngrijorarea lui Miriam a făcut mai mulți invitați să se ridice în picioare. Câțiva îl întrebă pe tata ce se întâmplă. E prea mult. Nu-mi doresc decât să mă scufund în podea și să dispar.

- Care-i problema? Întrebă o femeie mai în vârstă din partea mirelui.

- Nimic, răspunde tata morocănos. O să-și revină într-un minut.

- Are nevoie să se așeze? Să iasă la aer, poate, sugerează cineva.

- S-a răzgândit? Întrebă o femeie.

- Alice.

O voce profundă, poruncitoare răzbate prin rumoarea care se întețește.

Ridic privirea și-l văd pe bărbatul care nu e Seth venind pe culoar spre mine. Miriam mă strânge de umăr și pășește în spate. Invitații îngrămădiți se dau în lături ca să-l lase să treacă. Vederea lui - înalt, lat în umeri, chipeș și real - este cu totul tulburătoare. Are pleoapele pe jumătate coborâte și gura întredeschisă, ca și când